

ЕраТийн

Четири минути са достатъчни да променят живота ти...

Теория за любовта от пръв поглед

Една от най-забележителните тийн любовни истории!

Дженифър Смит

Дженифър Смит

**Теория
за любовта
от пръв
поглед**

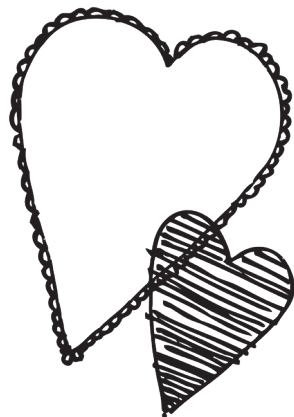
The Statistical Probability of Love at First Sight
Copyright © 2011 by Jennifer E. Smith
All rights reserved

© Цветана Генчева, превод
© Димитър Стоянов – Димò,
художествено оформление на корицата
© Издателство ЕРА, София, 2012
ISBN 978-954-389-219-8

Книгите на ЕРА търсете на
www.erabooks.net

ЕРА

За Кели и Ерол

„ИМА ДНИ В ТОЗИ ЖИВОТ,
КОИТО ТРЯБВА
ДА СЕ ИЗЖИВЕЯТ,
И ДРУГИ, В КОИТО
Е НАЙ-ДОБРЕ
ДА СИ МЪРТЪВ.“

ЧАРЛЗ ДИКЕНС
„НАШИЯТ ОБЩ ПРИЯТЕЛ“

Пролоз

Можеше да се получи съвсем различно, и то по много начини.

Ами ако не беше забравила книгата? Тогава нямаше да се наложи да тича обратно въщи, докато майка ѝ я чакаше зад волана, без да изключи двигателя, нищо че ауспухът бълваше кълба изгорели газове в жегата на късния следобед.

Дори преди това. Ами ако не беше чакала до последния момент, за да пробва роклята, тогава щеше да забележи отрано, че презрамките са твърде дълги и на мама нямаше да ѝ се налага да вади старата кутия с шивашки материали и да превръща кухненския плот в операционна, докато се опитва да

спаси горкото безжизнено парче пурпурна коприна в последната минута.

Или дори по-късно. Ами ако не се беше порязала на лист хартия, докато си принтираше билета, ако не си беше изгубила зарядното за телефона, ако на магистралата към летището нямаше задръстване. Ако не бяха пропуснали отклонението, ако тя не беше изпуснала парите, когато трябваше да платят пътната такса, и монетите се търкулнаха под седалката, докато хората в автомобилите зад тях нетърпеливо натискаха клаксоните.

Ами ако едното колелце на куфара ѝ не беше криво.

Ами ако беше тичала по-бързо към изхода.

Може би просто нямаше да има значение.

Може би днешната колекция от закъснения нямаше значение и ако не беше едно от изброените неща, щеше да изникне друго: или времето над Атлантическия да се скапе, или в Лондон да се излива проливен дъжд, или буреносни облаци да надвиснат така застрашително, че да попречат на всичко още от сутринта. Хадли не вярваше в дивотии като съдба или орис, но също така не вярваше на летищата, че спазват стриктни графици.

Изобщо чувал ли е някой за самолет, който излита навреме?

Никога през живота си не беше изпускала самолет. Не ѝ се беше случвало нито веднъж.

Само че тази вечер, когато най-сетне успява да се добере до изхода, се оказва, че наземният персонал затваря вратата и изключва компютрите. Часовникът над гишето показва 18:48, а през прозореца се вижда самолетът, подобен на страховита метална крепост; съвсем очевидно е по израженията на всички около

нея, че няма да допуснат нито един пътник на борда.

Закъсняла е с четири минути; като се замислиш, това е колкото времето за рекламна пауза по телевизията, колкото да притоплиш ястие в микровълновата. Четири минути са нищо. Всеки божи ден на всяко летище без изключение се намират хора, които се качват на самолетите си в последния момент и въздъхват тежко, докато вдигат багажа си над седалката, следва нова въздишка, този път на облекчение, когато самолетът се насочи към небето.

Съвсем не е така за Хадли Съливан. Раницата се изплъзва от пръстите ѝ, докато стои пред прозореца и наблюдава как самолетът се отделя от подобния на хармоника ръкав, после крилата потрепват, докато рулира към пистата без нея.

От другата страна на океана баща ѝ вдига последен тост и хотелският персонал в бели ръкавици лъска сребърните прибори за утрешното празненство. Зад нея е застанало момчето с билет за място 18С за следващия полет до Лондон и се тъпче с обилно поръсена с пудра захар поничка, без да обръща внимание, че захарта полепва по синята му риза.

Хадли затваря очи само за секунда, а когато ги отваря, самолетът вече го няма.

Кой да предположи, че нищо и никакви четири минути могат да преобърнат всичко?

1.

**18:56 Американско източно стандартно
време
23:56 по Гринуич**

Изглежда, летищата са създадени само за мъчение, ако страдаш от клаустрофобия.

Не е виновна единствено мисълта за предстоящото пътуване — натъпкват те на седалките като сардини, след това те катапултират във въздуха в тясна метална тръба — допринасят и самият терминал, блъсканицата, непрекъснатото движение, неспирното замайващо жужене, суматохата и шумът, хаосът и дърдоренето, и всичко това запечатано в самолета като някакъв чудовищен мравуняк.

Това е едно от многото неща, за които Хадли се старае да не мисли, докато чака безпомощно пред гишетото за продажба на билети. Светлината отвън гасне, самолетът ѝ е вече някъде над Атлантическия океан и тя усеща как нещо в нея се процежда навън, също като въздух от издишаш балон. От една страна,

това е предстоящият полет, от друга — самото летище, но преди всичко — преди всичко — увереността, че ще закъснее за сватбата, на която дори нямаше желание да присъства. От този незначителен каприз на съдбата ѝ се доплаква.

Земните стюардеси, скупчили се в противоположния край на гишетата, я наблюдават намръщено и не крият нетърпението си. На екрана зад тях вече е обявен следващият полет от „Джей Еф Кей“ за „Хийтроу“, който е след почти три часа, и скоро се разбира, че Хадли е единствената пречка между тях и края на смяната им.

— Много се извинявам, госпожице — заявява едната, неспособна да прикрие нетърпението и досадата в гласа си. — Нищо не можем да направим, освен да ви качим на следващия полет.

Хадли кима недоволно. През последните седмици тайно мечтаеше да се случи нещо подобно, макар да бе готова да си признае, че сценариите ѝ бяха значително по-драматични: повсеместна стачка на летищните служители; нечувана градушка; вълна от грип, дори шарка, все нещо, което нямаше да позволи полетът да се осъществи. Все чудесни причини да изпусне момента как баща ѝ се изправя пред олтара, за да се ожени за напълно непозната.

Да закъснееш обаче четири минути за полета изглежда твърде удобно и дори малко подозрително, затова Хадли съвсем не е сигурна, че родителите ѝ — и двамата — ще разберат, че вината изобщо не е нейна. Всъщност тя подозираше, че тази работа като нищо ще влезе в краткия списък от неща, за които те бяха единодушни.

Нали тя даде идеята да пропусне вечерята-репетиция и да пристигне в Лондон сутринта, непосредствено

преди самата церемония. Хадли не се беше виждала с баща си малко повече от година и не беше сигурна дали ще понесе да остане в една стая с безкрайно важните хора в живота му — приятели и колеги, малкият свят, който той си беше създал, който се намирал от другата страна на океана — докато те пиеха за негово здраве и щастие, за новото начало в живота му. Ако зависеше от нея, тя дори нямаше да отиде на сватбата, но се оказа, че въпросът не подлежи на обсъждане.

— Той все още е твой баща — не спря да натяква майка ѝ, сякаш Хадли щеше да забрави. — Ако не отидеш, по-късно ще съжаляваш. Знам, че ти е трудно да си го представиш, когато си на седемнайсет, но можеш да ми вярваш, че един ден наистина ще съжаляваш.

Тя обаче изобщо не е сигурна.

Нетърпеливата земна стюардеса сега барабани по клавиатурата, без да крие ожесточението си, трака усилено и дъвчи дъвка.

— Имате късмет — отсича тя и вдига демонстративно ръка. — Ще ви кача в десет и два и четри. Място 18А, до илюминатора.

Хадли изпитва страх да зададе следващия въпрос, но се стяга.

— В колко пристига?

— В девет и петдесет и четири — уточнява жената.

— Утре сутринта.

Момичето си представя изящно изписаната покана в цвят слонова кост, която стои подпряна на тоалетката вече цял месец. Церемонията ще започне утре в дванайсет на обяд, което означаваше, че ако всичко върви по график — и полетът, и митническата проверка, и таксито, и трафикът, ще пристигне тъкмо навреме. По-точно казано, в последната минутка.

– Качването е от този изход в девет и четирийсет и пет – обяснява земната стюардеса и ѝ подава всички документи, грижливо прибрани в хартиена папка. – Пожелавам ви приятен полет.

Хадли пристъпва към прозорците и оглежда редиците скучно сиви столове, повечето заети, останалите са скъсани по шевовете, откъдето се подава жълта подплата също като на любимо мече. Тя подпира раницата си върху куфара на колелца и бърка в джоба, за да извади мобилния, след това преглежда имената, за да открие баща си. Той е записан като „Професора“, прякор, получен преди около година и половина, скоро след като се разбра, че няма да се върне в Кънектикът и думата „татко“ се превръщаше в неприятно напомняне всеки път, когато си отвореше телефона.

Сърцето ѝ блъска неудържимо, когато чува звъненето от другата страна; въпреки че той ѝ се обаждат сравнително често, тя едва ли му е звъняла повече от пет пъти. При него е почти полунощ, така че когато той най-сетне се обаждат, гласът му е надебелял от съня или от изпития алкохол, може би дори от двете.

– Хадли?

– Изпуснах си полета – казва тя остро, както обикновено говори с него напоследък, страничен ефект от неодобрението ѝ към него.

– Какво?

Тя въздиша и повтаря:

– Изпуснах си полета.

Хадли чува гласа на Шарлот и я обзема силен гняв. Въпреки захаросаните имейли, които жената ѝ изпраща от мига, в който е получила предложението за брак – пълни с планове за сватбата, снимки от

пътуването им до Париж и молби Хадли също да се включи в подготовката, до един подписани с „ххоо“ (като че ли едно х и едно о не са достатъчни) – беше минала точно една година и деветдесет и шест дни, откакто реши, че я мрази, и щеше да е необходимо много повече от една нищо и никаква покана да ѝ стане шаферка, за да заличи лошите чувства.

– Взе ли друг? – пита баща ѝ.

– Имам вече билет, но ще кацна чак в десет.

– Утре ли?

– Не, тази вечер – сопва се тя. – Ще летя с ракетата.

Той не обръща внимание на думите ѝ.

– Прекалено късно е. Няма да остане никакво време до церемонията. Няма да успея да те взема – обяснява, чува се някакъв приглушен звук, той покрива слушалката с ръка и шепне нещо на Шарлот. – Можем да изпратим леля Мерилин да те вземе.

– Коя е леля Мерилин?

– Лелята на Шарлот.

– На седемнайсет съм – напомня му Хадли. – Сигурна съм, че ще успея да си взема такси до църквата.

– Не знам – отвърща баща ѝ. – За пръв път идваш в Лондон... – Млъква, след това си прочиства гърлото. – Как мислиш, майка ти дали ще одобри?

– Мама я няма – отвърща тя. – Сигурно е била на първата сватба.

От другата страна се възцарява мълчание.

– Всичко е наред, татко. Утре ще се видим в църквата. Надявам се да не закъснея прекалено много.

– Добре – прошепва той. – Нямам търпение да те видя.

– Да – отвръща и така и не успява да си наложи да му каже същото. – До утре.

Едва след като приключват разговора, Хадли се сеща, че дори не го е попитала как е минала вечерята. Не че гори от желание да научи.

Не помръдва дълго, все още стиснала телефона, като се опитва да не мисли какво я чака от другата страна на океана. Започва да ѝ се гади от миризмата на масло от близкия щанд за гевреци и най-голямото ѝ желание е да седне, но е пълно с пътници, които са се домъкнали от други части на терминала. Предстои уикендът на Четвърти юли и картите с времето на телевизионните екрани показват бурите, завихрили се над значителна част от северозапада. Хората заявяват територията си, настаняват се в чакалните, сякаш имат намерение да векуват тук. Наслаждали са багаж върху празни столове, цели семейства са окупирали ъглите, разпилели са по пода мазни пликове от „Макдоналдс“. Когато тя си проправя път към мъж, заспал върху раницата си, усеща колко нисък е таванът, как се стесняват стените и как я притиска тълпата. Едва тогава си напомня да диша.

Забелязва свободно място, забързва към него, тегли куфарчето си на колелца през море от обувки и се старее да не мисли колко ще се смачка тъпата пурпурна рокля, докато пристигне утре сутринта. Уж щеше да разполага с няколко часа в хотела, за да се приготви преди церемонията, но сега се оказваше, че трябва по най-бързия начин да се придвижи до църквата. От многобройните ѝ тревоги в момента тази съвсем не е на челно място, въпреки това ѝ се струва смешно, когато си представя колко ужасени ще бъдат приятелите на Шарлот; да не ѝ остане време да

си направи прическата със сигурност е една от най-големите катастрофи в живота ѝ.

Хадли е напълно сигурна, че съжаление е твърде мека дума, с която да опише съгласието си да стане шаферка, но Шарлот я бомбардираше с имейли, баща ѝ не спираше да я моли, майка ѝ, за нейна огромна изненада, одобри идеята и накрая тя се примири.

– Знам, че в момента не ти е любимец – бе казала тя, – нито пък мой. Наистина ли искаш един ден да разглеждаш албума, може би със собствените си деца, и да съжаляваш, че не си била част от събитието?

Хадли бе готова да отвърне, че ѝ е все едно, но бе наясно, че всички са единомисленици, затова прецени, че е много по-лесно да им достави удоволствие, дори това да означава да изтърпи лака за коса и неудобните токчета и фотосесията след данданията. Когато останалите гости на сватбата – трийсетината приятели на Шарлот – научиха, че ще присъства американска тийнейджърка, Хадли бе посрещната с възторжени възклицания по имейла, докато новината обикаляше групата. Може и да не познаваше Шарлот и да се бе погрижила положението да си остане така през последната година и половина, но вече бе запозната с предпочитанията на жената за какви ли не въпроси, свързани със сватбата – важни въпроси като сандалите с каишки или обувки без пета; дали да има Венерин косъм в букетите и най-тъпото и почти страшно, предпочитанията за бельо за предбрачното парти или както го наричаха, моминското парти. Потокът пристигащи имейли във връзка със сватбата беше направо умопомрачителен. Хадли знаеше, че някои от жените са колежки на Шарлот от университетската художествена галерия в Оксфорд и бе истинско чудо, че им остава

време да си вършат работата. Трябваше да се срещне с тях рано утре сутринта в хотела, но очевидно сега се налагаше да си вдигнат циповете на роклите и да си сложат очна линия без нейна помощ.

Навън небето е станало тъмнорозово и затрептяват лъчи светлина, които очертават самолетите. Хадли вижда отражението си в прозореца, русата коса, големите очи, поизмъчения вид, сякаш пътуването е останало зад гърба ѝ. Тя се настанява между възрастния мъж, който разлиства вестника си така ожесточено, че очаква страниците да полетят всеки момент, и жена на средна възраст, на полото ѝ е избродирана котка, а тя плете нещо, от което има известна вероятност да се получи неизвестно каква дреха.

„Още три часа“ — мисли си тя, прегръща раницата, след това си казва, че няма никакъв смисъл да брои минутите до нещо, от което изпитва ужас; много по-точно би било да каже от следващите два дни. Още два дни и ще се прибере вкъщи. Още два дни и спокойно ще може да се преструва, че това изобщо не се е случвало. Още два дни и ще може да каже, че е преживяла уикенда, от който я втрисаше години наред, поне така ѝ се струваше.

Намества раницата в скута си и забелязва със закъснение, че не е дръпнала ципа докрай и част от нещата ѝ са се разпилели на пода. Посяга първо към блясъка за устни, след това към клюкарските списания, но когато се навежда отново, за да вдигне малката черна книжка, която баща ѝ е дал, седналото отсреща момче посяга.

Погледът му пробягва по корицата, преди да ѝ я подаде, и Хадли забелязва проблясък в очите му. Трябва ѝ секунда, докато разбере, че той сигурно

е решил, че е от хората, които четат Дикенс по летищата, и едва се сдържа да му каже, че не е в неин стил; всъщност има тази книга от цяла вечност и никога не я е отваряла. Вместо това му се усмихва с благодарност и обръща поглед към прозорците от страх, че той може да започне разговор.

На Хадли никак не ѝ се разговаря в момента дори с готин тип като този. Няма абсолютно никакво желание да е тук. Възприема предстоящия ден като живо, дишащо създание, което напредва към нея със стряскаща скорост и е просто въпрос на време да я блъсне и събори по гръб. Ужасът, който изпитва при мисълта да се качи на самолета — да не говорим за пристигането в Лондон — е почти физически; размърдва се неспокойно на мястото си, кракът ѝ подскача, а пръстите ѝ потрепват.

Мъжът до нея се изсеква шумно, след това отваря шумно вестника и Хадли се надява да не седи до него по време на полета. Седем часа е много дълго време, прекалено дълъг отрязък от деня, за да бъде оставен на случайността. Човек никога не би тръгнал на дълъг път с някого, когото не познава, докато тя бе пътувала толкова много пъти до Чикаго или Денвър, или Флорида до напълно непознат, опрели лакти, отпуснати един до друг, докато прелитат над страната. Летенето има една особеност — можеш да разговаряш с някого часове наред и дори да не го попиташ за името, да споделиш с него най-скровените си тайни и никога повече да не го видиш.

Мъжът извива врат, за да прочете статия, и ръката му отново се отрива в ръката на Хадли. Тя става рязко и мята раницата на рамо. Поглежда с копнеж към прозорците, гори от желание да е навън. Не е сигурна дали ще издържи тук още три часа, но

мисълта да влачи куфара си през тълпата е много неприятна. Придърпва го по-близо до мястото, от което е станала, за да изглежда така, сякаш е резервирано, след това се обръща към жената с полото.

— Бихте ли ми наглеждали куфара за малко? — пита тя, а непознатата задържа иглите за плетене неподвижни и се намръщва.

— Нямате право да го оставяте без надзор — изтъква.

— Само за минута — обяснява Хадли, но жената поклаща глава, сякаш не може да понесе да бъде въввлечена в сценария, който предстои да се разиграе.

— Аз ще го нагледам — обажда се момчето отсреща и Хадли го поглежда — този път го оглежда внимателно — за пръв път. Тъмната му коса е доста дълга, отпред по ризата му са полепнали трохи, но в него има и нещо наистина поразително. Дали не е акцентът, за който тя е почти сигурна, че е британски, или пък начинът, по който се извиват устните му, докато се опитва да прикрие усмивката си. Сърцето ѝ трепва неочаквано, когато той я поглежда, след това се обръща към жената, стиснала неодобрително устни.

— Противозаконно е — процежда жената и премества поглед към двама яки охранители, застанали точно пред лавката за закуски.

Хадли поглежда отново момчето и то ѝ се усмихва съчувствено.

— Няма значение — заявява тя. — Просто ще го взема. Благодаря.

Започва да си събира нещата, пхва книгата под мишница и мята раницата на другото рамо. Жената едва помръдва крака, щом тя се опитва да я заоби-

коли с куфара. Когато стига в края на чакалнята, избелелият мокет отстъпва на линолеум в коридора и куфарът започва да се клатушка застрашително, когато преодолява гумения ръб, който разделя двете. Олюлява се първо на едната, после на другата страна и когато Хадли се опитва да го изправи, книгата ѝ се изплъзва. Навежда се, за да я вдигне отново, и суичърът ѝ също се озовава на земята.

„Не може да бъде“ — мисли си Хадли и издухва кичур коса от лицето си. След като най-сетне е успяла да събере всичко, посяга към куфара, но се оказва, че го няма. Завърта се рязко и не може да повярва, когато вижда момчето. Метнало е на рамо чантата си. Очите ѝ плъзват към ръката му, стиснала дръжката на нейния куфар.

— Какво правиш? — мига недоумяващо тя.

— Стори ми се, че имаш нужда от помощ.

Хадли продължава да го наблюдава.

— Освен това така не е противозаконно — добавя той с широка усмивка.

Тя извива вежди, а той се изправя, вече не е чак толкова самоуверен. Хрумва ѝ, че може и да е решил да ѝ отмъкне куфара, но ако е така, май не е замислил удара си достатъчно добре; единствените ценни неща са роклята и обувките. А тя нямаше нищо против да ги изгуби.

Остава неподвижна дълго и се пита какво ли е направила, за да заслужи личен портиер. Тълпата обаче започва да ги блъска, раницата тежи на рамото ѝ и очите на момчето търсят нейните, в тях долавя самота, сякаш последното му желание е да остане сам. Нещо ѝ помага да го разбере и след малко тя кима в знак на съгласие, той навежда куфара на колелцата му и двамата бавно тръгват.